

Arrest

nr. 110 430 van 23 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 april 2013 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 april 2010 dient de verzoeker een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 4 mei 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoeker dient beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 65 011 van 19 juli 2011 wordt het beroep verworpen en weigert de Raad aan de verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 11 augustus 2011 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 29 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris), een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 25 november 2011 dient de verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 4 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Het beroep dat de verzoeker tegen deze beslissing instelde, werd bij 's Raads arrest nr. 77 647 van 20 maart 2012 verworpen.

Op 11 april 2013 dient de verzoeker een vierde asielaanvraag in.

Op 23 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 23 april 2013 en is als volgt gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten [...]

en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 11.04.2013

Overwegende dat

betrokkene op 06.04.2010 voor het eerst een asielaanvraag indiende; hem echter op 04.05.2011 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 28.05.2011 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW), waar op 26-07.2011 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 11.08.2011 een tweede asielaanvraag indiende, die op 29-08 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een negatieve beslissing van 'weigering van in overwegingname' (bijlage 13^{quater}); betrokkene op 25.11.2011 een derde asielaanvraag indiende, die op 04.01.2012 door de DVZ werd afgesloten met een negatieve beslissing van “weigering van in overwegingname” (bijlage 13^{quater}); betrokkene op 11.04.2013 een vierde asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat hij niet naar zijn land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene hierbij een bewijs van hospitalisatie (dd, 03.03.2009) op naam van zijn zoon naar voren brengt, alsook een oproepingsbrief (dd. 24.03.2010) van de politie van Atchoi Martan op zijn naam; betrokkene tenslotte ook in het bezit is van aan internetartikel betreffende een actie tegen rebellen op 11.02.2010; betrokkene aan de hand van deze documenten alsnog zijn initiële vluchtmotieven wil staven; betrokkene stelt dat hij deze documenten pas op 05.04.2013 via een kennis in zijn kreeg, maar hieromtrent over geen enkel begin van bewijs beschikt; betrokkene dan ook niet kan aantonen dat hij voornoemde documenten niet gedurende zijn vorige asielprocedures in zijn bezit had en deze bijgevolg reeds toen niet kon voorleggen; voornoemde documenten immers dateren van vóór de eerste asielaanvraag van betrokkene; voornoemde documenten dan ook bezwaarlijk als nieuw element kunnen worden beschouwd; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij 2e had kunnen aanbrengen dat er, wal hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980,

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1960

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al meerdere malen een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg en waarvan het laatste dateert van 02.10.2012, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Over de rechtspleging

2.1 Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

2.2 De verzoeker heeft de Raad overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet volgens artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 1A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Zij licht het middel als volgt toe:

"De Dienst voor Vreemdelingenzaken heeft door het uitvaardigen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied tegen verzoekster, zonder rekening te houden met de situatie van verzoekster, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, ernstig geschonden.

Verwerende partij laat na onderzoek doen naar de reële feitelijke situatie waarin verzoeker zich tegenwoordig bevindt om pas na dit onderzoek een beslissing te nemen met betrekking tot het verblijfsrecht.

Van een zorgvuldige en redelijke overheid mag worden verwacht dat een gedegen onderzoek wordt gevoerd naar de feitelijke situatie van de betrokken persoon alvorens haar beslissing te nemen. Indien dat niet gebeurt, dan komt verwerende partij tekort aan haar verplichtingen voortvloeiend uit de algemene beginselen van behoorlijk bestuur die ook op haar van toepassing zijn.

De zorgvuldigheidsplicht houdt immers in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RVS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Aangezien de Wet betreffende de motivatie van de administratieve akten stelt dat:

"Art. 2.

De administratieve akten van de administratieve overheid bedoeld door het artikel een moeten het voorwerp uitmaken van een formele motivatie

Art. 3.

De geëiste motivatie bestaat uit de aanduiding, in de akte, van de consideratie in rechten en feiten die ten gronde zijn van de beslissing.

Ze moet adequaat zijn";

Dat krachtens deze schikkingen, een administratieve akte dus onwettelijk is indien hij niet formeel gemotiveerd is of indien hij geen ten gronde pertinente motieven inhoud, die vast staan en aanvaardbaar zijn;

Dat het, het geval is van de betwiste beslissing en dat wegens diverse punten;

Dat de motivatie van de ondernomen beslissing zich steunt op gegevens die niet volledig overeenstemmen en nagezien werden;

Dat bijgevolg de ongeschikte motivatie van de betwistbare beslissing vormend is van de overtreding van een fundamenteel en absoluut recht van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden waaraan de tegenpartij niettemin meer dan als Staat wordt gehouden.

Zij is zelfs de eerste die bij haar beschikkingen betrokken is geweest;

Aangezien dat de tegenpartij niet schijnt om de persoonlijke situatie van de verzoekende partij te hebben bestudeerd;

Dat de verzoekende partij heeft besloten om een derde asielerzoek in te dienen ten gevolge van inlichtingen die hij heeft verkregen;
Dat hij ze wilde naar voren brengen voor het Commissariaat generaal van Vluchtelingen en staatloze;
Dan heeft de Dienst van Vreemdelingenzaken geen tijd aan de verzoekende partij overgelaten om naar voren te brengen zijn argumenten voor de bevoegde instantie;
Gezien dat de verzoekende partij drie nieuwe stukken brengt die hij niet voor had kunnen leveren;
Dat de oproepingsbrief goed aantonen dat hij problemen met de overheid van zijn herkomstland blijft hebben;
Dat het bewijs van een hospitalisatie op de naam van zijn zoon goed aantoont dat het gezin al vervolgingen ondergaat;
Dat hij deze documenten pas op 05.04.2013 heeft ontvangen;
Dat hij geen verklaring wat deze oproepingsbrieven betreft heeft kunnen geven aangezien hij een bijlage 13quater heeft ontvangen;
Dat de verzoeken de partij hem eveneens wordt verweten dat hij geen enkel begin van bewijs beschikt over de datum van de verkrijging van deze documenten;
Dat echter hij heeft voorgelegd de oproepingbrief die hem persoonlijk is geadresseerd;
Dat deze documenten kunnen dienen om uit te wijzen dat de instantie Belgisch zich in verband met haar asielerzoek hebben vergist;
Dat het absoluut nodig is dat deze documenten door CGVS worden onderzocht;
Dat er een overduidelijke schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 is;
Dat daarvan uitgaande, de betwiste beslissing nietig verklaard dient te worden."

3.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet, gesteld dat de verzoeker bij zijn vierde asielaanvraag geen nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielerprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hierbij wordt telkens *in concreto* gemotiveerd waarom de door de verzoeker ter ondersteuning van zijn vierde asielaanvraag aangebrachte elementen niet worden weerhouden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, wordt verder verwezen naar het toepasselijke artikel 71/5 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat voorziet dat de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te leveren indien hij een asielaanvraag, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet, niet in aanmerking neemt. Hierbij wordt tevens, onder verwijzing naar artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat aangezien aan de verzoeker reeds meerdere malen, en dit voor het laatst op 2 oktober 2012, een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en hij hieraan geen gevolg gaf, de termijn om het grondgebied te verlaten wordt bepaald op zeven dagen.

Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en stelt de verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.3. In de mate dat de verzoeker aanvoert dat de motiveringen van de bestreden beslissingen niet correct zijn, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Dienaangaande dient er op te worden gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In zoverre de verzoeker de schending aanvoert van de zorgvuldigheidsplicht, dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, HELLEMANS; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad echter niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De motiverings- en zorgvuldigheidsplicht worden onderzocht in het licht van de bij de bestreden beslissing toegepaste wettelijke bepaling(en).

Het betreffende artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals van kracht op datum van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

3.4 De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet verweerder toekent, is beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

3.5 Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker bij zijn vierde asielaanvraag drie stukken neerlegde: een oproepingsbrief dd. 22 maart 2010 van ROVD Atchoi Martan waarin vermeld wordt dat de verzoeker zich dient aan te bieden op 24 maart 2010 voor ondervraging in de hoedanigheid van slachtoffer, een bewijs dat verzoekers zoon op 3 juni 2009 werd gehospitaliseerd en een internetartikel aangaande een actie tegen rebellen op 11 februari 2010.

De verzoeker legde hierbij in het kader van zijn vierde asielaanvraag de volgende verklaringen af:

“Ene B(...), die in Brussel woont en naar Tsjetsjenië is gereisd, heeft me op 05/04/2013 twee documenten bezorgd. B(...) had deze documenten gekregen van mijn achteroom B(...) G(...).

Het eerste document is een bewijs van hospitalisatie, daterend van 03/06/2009, op naam van mijn zoon K(...). Hij werd gehospitaliseerd in het centrale ziekenhuis van Atchoi Martan ten gevolg van slagen. Bij interview op het cgvs werd gevraagd naar bewijzen van de problemen van mijn zoon. K(...) is nog steeds vermist sinds 10/2009.

Het tweede document is een oproepingsbrief van 24/03/2010 van de politie van Atchoi Martan om me daar aan te bieden ivm de verdwijning van mijn zoon K(...). Deze brief werd destijds in ontvangst genomen door mijn buurman.

Op cgvs werd gevraagd naar bewijzen van een actie tegen rebellen op 11/02/2010, waarover ik al eerder verteld heb. Tijdens een zoektocht op het internet vond in hiervan een uittreksel. Ik zou dit ook graag voorleggen als bewijs van mijn relaas.

Ik heb recent geen nieuws ontvangen met betrekking tot mijn problemen.” (gehoor dd. 11 april 2013, vraag 15).

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker thans voorhoudt, blijkt uit de stukken van het administratief dossier aldus dat aan de verzoeker ruimschoots de mogelijkheid werd geboden om in het kader van zijn vierde asielaanvraag nieuwe stukken over te maken alsook om deze stukken mondeling toe te lichten tijdens een gesprek.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt tevens dat de door de verzoeker naar voor gebrachte stukken en de verklaringen in rekening werden genomen door de verweerder. Evenwel werden op basis van deze stukken en verklaringen geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet weerhouden. De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde hieromtrent als volgt: *“betrokkene hierbij een bewijs van hospitalisatie (dd. 03.06.2009) op naam van zijn zoon naar voren brengt, alsook een oproepingsbrief (dd. 24.03.2010) van de politie van Atchoi Martan op zijn naam; betrokkene tenslotte ook in het bezit is van aan internetartikel betreffende een actie tegen rebellen op 11.02.2010; betrokkene aan de hand van deze documenten alsnog zijn initiële vluchtmotieven wil staven; betrokkene stelt dat hij deze documenten pas op 05.04.2013 via een kennis in zijn kreeg, maar hieromtrent over geen enkel begin van bewijs beschikt; betrokkene dan ook niet kan aantonen dat hij voornoemde documenten niet gedurende zijn vorige asielprocedures in zijn bezit had en deze bijgevolg reeds toen niet kon voorleggen; voornoemde documenten immers dateren van vóór de eerste asielaanvraag van betrokkene; voornoemde documenten dan ook bezwaarlijk als nieuw element kunnen worden beschouwd”*. De gemachtigde van de staatssecretaris concludeert dat de verzoeker geen nieuwe gegevens naar voor heeft gebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Aldus komt de gemachtigde van de staatssecretaris op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat *er in casu* geen nieuwe elementen werden aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De vaststellingen van de verweerder zijn in overeenstemming met de gegevens van het administratief dossier.

3.6 De Raad merkt op dat de verzoeker de concrete motieven voor het niet in overweging nemen van zijn vierde asielaanvraag niet weerlegt met de loutere stellingname dat *“de tegenpartij niet schijnt om de persoonlijke situatie van de verzoekende partij te hebben bestudeerd”* en dat *“de motivatie van de ondernomen beslissing zich steunt op gegevens die niet volledig overeenstemmen en nagezien werden”*, noch met de louter theoretische uiteenzettingen omtrent de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. De verzoeker geeft met deze bijzonder vage beweringen immers op geen enkele wijze *in concreto* aan waarin dan wel precies de beweerde ondeugdelijkheid in de motivering of de onzorgvuldigheid vanwege de verweerder is gelegen.

3.7 De verzoeker gaat er bovendien volledig aan voorbij dat zijn vierde asielaanvraag, geheel conform de beperkte bevoegdheid waarover de staatssecretaris of zijn gemachtigde beschikt in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, slechts beoordeeld werd in het licht van de vraag of de verzoeker bij zijn herhaalde asielaanvraag al dan niet nieuwe elementen heeft aangebracht die kunnen rechtvaardigen dat een nieuw onderzoek zich opdringt, een onderzoek dat verder inhoudelijk uitsluitend door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevoerd.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris is in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet immers beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Gelet op deze beperkte bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris en er in de bestreden beslissing geenszins een standpunt ingenomen wordt over de behoefte aan internationale bescherming van de verzoeker, doch slechts wordt vastgesteld dat hij geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht, kan te dezen niet dienstig de schending opgeworpen worden van artikel 1 A van de Vluchtelingenconventie.

Om dezelfde redenen zijn ook de beweringen van de verzoeker dat de oproepingsbrief aantoont dat hij problemen blijft hebben met de overheid in zijn land van herkomst en dat het bewijs van hospitalisatie aantoont dat zijn gezin vervolgingen ondergaat, *in casu* niet dienstig. De verweerder heeft immers omtrent deze stukken enkel geoordeeld dat de verzoeker hiermee alsnog zijn initiële vluchtmotieven wil staven, dat zij dateren van vóór het indienen van de eerste asielaanvraag, dat de verzoeker niet kan aantonen dat hij deze documenten niet reeds gedurende zijn vorige asielaanvraag in zijn bezit had en deze bijgevolg niet reeds toen had kunnen voorleggen zodat deze documenten niet als nieuw element kunnen worden beschouwd en de verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen.

De beschouwingen van de verzoeker komen er op neer dat hij zich persoonlijk op het standpunt stelt dat de door hem aangebrachte bewijzen van hospitalisatie en oproeping wel degelijk een bewijs vormen van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De verzoeker toont hiermee, naast het feit dat hij zijn standpunt geenszins op concrete wijze onderbouwt, echter niet aan dat de genoemde stukken ten onrechte niet als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet werden in aanmerking genomen en dit terwijl, het weze duidelijk, de gemachtigde van de staatssecretaris te dezen enkel bevoegd is om uit te maken of de genoemde stukken al dan niet nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Door enkel te herhalen dat hij de genoemde stukken pas op 5 april 2013 heeft ontvangen en dat deze stukken hem persoonlijk werden geadresseerd, beweringen die wederom met geen enkel concreet element worden gestaafd, toont de verzoeker niet aan dat de verweerder *in casu* met miskennis van de hem voorliggende gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de oproepingsbrief en het attest van hospitalisatie dateren van vóór het indienen van de eerste asielaanvraag zodat deze documenten bezwaarlijk als nieuw element kunnen worden beschouwd.

Hierbij is het tevens van belang te wijzen op het oordeel van de verweerder dat de verzoeker aan de hand van deze stukken zijn initiële vluchtmotieven wil staven en dat hij bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen. Deze vaststellingen worden door de verzoeker niet betwist. De Raad wijst er op dat het enkele tijdstip waarop documenten in het bezit zijn gekomen van de betrokkene niet bepalend is om uit te maken of deze documenten nieuwe gegevens vormen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Immers dienen deze documenten ook inhoudelijk te slaan op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase waarin ze hadden kunnen worden aangebracht. De Raad is dan ook van oordeel dat de verweerder *in casu* geenszins onredelijk of onwettig heeft gehandeld door de genoemde stukken, waarvan blijkt en buiten betwisting staat dat zij dateren van voor de eerste asielaanvraag en dat zij werden neergelegd

om de aanvankelijke asielmotieven alsnog te bewijzen, niet als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet in aanmerking te nemen.

Met zijn betoog slaagt de verzoeker er dan ook niet in aan te tonen dat hij bij zijn vierde asielaanvraag nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht waar de verweerder ten onrechte geen rekening mee heeft gehouden. De bewijslast dat de bewijsmiddelen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet ligt nochtans bij de verzoeker (RvS 26 oktober 2006, nr. 163 610). De verzoeker blijft hiertoe *in casu* volledig in gebreke.

De verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat de verweerder op een kennelijke onredelijke wijze of met miskennis van de hem bij artikel 51/8 van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid heeft geoordeeld dat de verzoeker “*geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980*” zodat de betrokken aanvraag derhalve niet in overweging werd genomen.

Bijgevolg toont de verzoeker geen schending aan van de materiële motiveringsplicht, noch van de zorgvuldigheidsplicht.

3.8 Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekster toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Aldus komt het aan de verzoeker toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier hij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst, *in casu* Rusland. De Raad stelt echter vast dat de verzoeker volledig in gebreke blijft om met concrete bewijzen aan te tonen op welke manier zijn terugkeer een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen uitmaken.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in deze stand van zaken niet aannemelijk gemaakt.

3.9 Het enige middel is dienvolgens ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE